Jes. 28, 29. Ja kuida Issaw ütleb: „Omma nõuga juhhatad ja mind, ja wõttad mind wimaks auuga wastu.“ Laul 73, 24. Eks olle ka nüüd weel nõnda, kui Õnnisteggia ütleb: „Kes mind tunnistab innimeste ees, sedda tahhan ka minna tunnistada omma Issa ees, kes taewas on.“ Matt. 10, 32.

Ja kui se nõnda on, mis sa siis pead teggema?

---

# Sada neid sisse tullema, et minnu kodda täis saaks. Luk. 14, 23.

Konsistoriumist kituse-aukroni wäärt arwatud kiri.

Ühhes sures linnas (Klaskow nimmi) seisis ühhel pühhapäwal pärrast lõunat suur hulk kirrikulisi ühhe kirriku eeskojas ja otasid seal, kunni kirrik piddi hakkama. Kõik lin olli waikses pühhapäwa rahhus ja kõik rahwas, naesed, mehhed ja lapsed, kes kirriku ukse suus seisid, ollid isekeskis ni waiksed, et agga nende su likumisest wois tunda, et nemmad sallajas süddames luggesid ja jutluse wastu ennast walmistasid. Korraga nähti kaks meest ümber nurga pöörwad ja kirriku pole tullewad. Need ollid pealt nähha pool joobnud.

Kui nemmad kirriku uksest möda läksid ja kirrikurahwast näggid, hakkasid nemmad walju heälega naerma ja omma rummalat tralli laulma. Mõnned kogguduse liikmetest wihhastasid selle üle, teised



pannid immeks, et nisuggune innetu assi wõis sündida. Agga üks emma, kes omma poisga ka ukse ees seisis, satis lapse nende kahhe mehhe järrele, öeldes: „Minne ja pallu neid meiega kirriku tulla.“ Pois jooksis nende järrel ja ütles neile, mis emma tedda käskinud. Wannem neist meestest naeris ja wandus selle üle, agga temma seltsimees, kes temmast norem, olli wait ja näitis poisi kutsumise pärrast järrele mõtlema. Pois pallus weel korra; siis watas noor mees ligutud süddamega lapse silmi ja ütles: „Kui ma weel alles ni noor ollin kui sinna, läksin ma ka igga pühhapäwal omma emmaga kirriku; niiid polle ma jubba kolmel aastal mitte omma jallaga Jummala kotta sanud. Ma tunnen et ollen hukkatuse te peäl. Tulle, ma lähhän sinnu kasa.“ Temma ei holind mitte omma seltsimehhe kurja wandumisest, waid läks lapsega, kes temma käest kinni hakkas, ja tedda omma emma jure wiis. Selle ajaga ollid ka kirriku uksed lahti tehtud, kõik astusid sisse, ja noor mees istus lapse ja temma emma wahhele kirriku pingi peale.

Jutlus olli wäggew ja leikas iggaühhe süddamesse, kes agga ial töe melega olli kuulmas. Noormees panni holega tähhele ja sai waimus wägga rusuks pekstud. Pärrast jutlust tahtis ta ruttu ärraminna; agga emma ja poeg läksid ussinaste ta järrel wälja, ja küsisid lahke heälega: „Noormees, kas teil on ka Piibli ramatut?“ „Ei,